

Naar Laren

Toen ik een jaar of vier, vijf was, is Hendrik Janoom, Vaders broer, getrouwd met Gerritjemeuie van Koerselman. Ze zijn toen in Laren gaan wonen, bij Albertoom en Dienemeuie Koeleman, een Oom en Tante van Gerritjemeuie. Albertoom en Dienemeuie hadden geen kinderen. Daarom kwamen Gerritjemeuie en Hendrik Janoom daar voor arfstam (erfgenaam). Ze woonden op Nijenhuis, dicht bij kasteel Oolde. Wij mochten mee naar de bruiloft en gingen tesamen met Holterbroeks (Haverslag) met de kleedwagen en wij kinderen mochten op het bankje achterin, en Moeder en Dienemeuie op het middenkistje, zo noemde men dit kistje waar men ook nog wat kon in leggen, zoals de voerzak voor het paard. Vader en Hendrik Janoom op het voorkistje, waarvan één de koetsier. De peerdezelle (tuig) werd dan mooi opgepoetst voor zo'n gelegenheid. Als het goed weer was werd het kleed opzij geslagen als met venstertjes, dan konden we mooi uitkijken. Het ging op Dijkerhoek aan, langs de school, de molen, de oude melkfabriek, en dan ging het dwars over de steenweg (rijksstraatweg), waar je toen nog niet uit behoefde te kijken voor auto's, want die kwamen hier nog maar zeer weinig over. Daarna ging het op Peters aan, waar wij een eindje verder over het spoor kwamen. Dan moest Vader of Hendrik Janoom het paard even bij de bek pakken (bij de toom vasthouden) tot dat we er over waren.

Verder over de Zegendiek op Loo aan, waar we over de oude Schipbeek gaan, en dan verder bij Temmink met in de verte de Schithoppe en dan door de Boermark tot we dicht bij de Blauwe Hand op de Bathmense weg komen en dan zijn we zo in Oolde, met rechts het kasteel met het koetshuis, en iets verder het tuinmanshuis met grote tuin en aan de linkerkant Holstege. Zo komen we bij Nijenhuis waar de burens haastig toeschieten, om het paard uit te spannen en op stal te zetten.

De vrouleu en de mansleu zijn al druk met het bedienen, waarvan de laatsten naar Loarnse mode met een wit schulkske (voorschoot) voor. Ik weet nog dat wij met de andere kinderen bijna de hele dag buiten speelden, nu en dan binnengeropen als er wat te nabberassen (koekjes of drinken) was. Eén ding is mij altijd bij gebleven, We zaten allemaal op een bankje, dicht bij het guttengat (waar het afval en spoelwater inliep). De kinderen liepen allemaal ineens weg, zoals kinderen doen als ze weer wat anders zien. Het bankje kieperde om, en ik op de rug in het guttengat. Dat toen Holland in nood was, kun je begrijpen. De buurvrouwen maakten mij, met veel troostende woorden, weer schoon. Tegen de avond spanden de burens het paard weer in, en gingen wij vrolijk huiswaarts, door de lommerrijke lanen van Oolde, waar het jonge groen al te voorschijn kwam, het was in de Meidagen. Onderweg zien we bij Peters bij de overweg nog een spoor langskomen, toen nog allemaal met stoomlocomotief, sneltreinen waren er nog niet.

Wij kinderen kregen dorst van al dat snoepen, daarom bij Peters maar even om drinken gevraagd. Jannemeuie kwam met een emmertje putwater en een houten nap aan de weg, en toen ging het huiswaarts, moe en vol indrukken van de mooie dag in Mei. In Laren woonde ook nog een Oom van Vader, Gerrit Jan Dijk. "Gert Janoom uut Loaren", zeiden we altijd. Ze zeiden wel eens, als Gert Janoom niet zo gauw wist, wat hij zeggen moest, dan zei hij maar "Ja, ja." Ook had hij vaak gezegd: "As ie zundag bieje oons in Loaren komt, dan krieg ie dikken vetten soep." Gert Janoom is al jaren dood, ook zijn drie dochters leven niet meer, evenals Hendrik Janoom en Gerritjemeuie. Toen Albert, de zoon, 65 jaar was, hebben ze het Nijenhuis verkocht en zijn ze in het dorp gaan wonen. Op het Nijenhuis wonen nu andere mensen.